

Tento rozhodnutí nabývá právní moci

24. 8. 2009 HZ
Okresní soud v NÁCHODĚ
22. IX. 2009

Číslo jednací:
11 T 150/2005 - 832

POLICIE ČESKÉ REPUB.
ÚŘAD DOKUMENTACE A VYŠETŘOV.
ZLOČINŮ KOMUNISMU
SLUŽBY KRIMINÁLNÍ POLICIE A VYŠETŘ.

Došlo: 29-09-2009

Č.j.:

Počet listů: Přílohy:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Náchodě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Rumla a přísedících Květy Jankové a Josefa Špačka v hlavním líčení konaném dne 13. 3. 2009 takto:

Obžalovaný:

1. JUDr. Zbyněk D u d e k ,

nar. [REDACTED] 1956 v Praze, trvale bytem [REDACTED], okres Praha – Východ,
zaměstnanec [REDACTED],

2. Mgr. Jiří Š i m á k ,

nar. [REDACTED] 1953 ve Vyškově, trvale bytem Praha [REDACTED], nezaměstnaný

jsou v i n n i ,

že

dne 18. 9. 1981 v ranních hodinách v rámci plnění služebních úkolů společně přijeli do bydlíště K [REDACTED] S [REDACTED], nar. [REDACTED] 1951, do domu [REDACTED], okres Náchod, kde ho psychickým a fyzickým nátlakem trvajícím nejméně 3 hodiny a spočívajícím v tom, že Zbyněk Dudek jako referent 2. odd. 2b odboru Správy StB Praha jej opakovaně udeřil tyčkou přes záda a vyhrožoval mu oběšením a Jiří Šimák jako starší referent 2. odd. 2b odboru Správy StB Praha, jej opakovaně bil rukou po celém těle, přinutili sepsat žádost o propuštění ze státního svazku ČSSR a poté sepsat vlastnoruční výpověď, ve které musel odpovídat na jimi kladené otázky týkající se především toho, s kým se stýká, kdo ho navštěvuje apod., přičemž K [REDACTED] S [REDACTED] se v důsledku toho a v důsledku stupňujícího se nátlaku vyvíjeného v rámci tzv. profylakticko-rozkladných opatření akce ASANACE a v důsledku obav o své zdraví a zdraví své rodiny dne 10. 3. 1982 společně se svou manželkou a třemi malými dětmi nedobrovolně trvale vystěhoval z ČSSR, čímž porušili nejméně čl. 30

odst. 1 a čl. 34 Ústavy ČSSR ve znění zákona č. 100/1960 Sb., dále § 3 odst. 1, 2 § 15 odst. 1 a § 32 zákona č. 40/1974 Sb., o Sboru národní bezpečnosti,

tedy

jako veřejní činitelé v úmyslu způsobit jinému škodu vykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím zákonům a způsobili takovým činem jiný zvlášť závažný následek,

čímž spáchali

trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona

a odsuzují se

podle § 37 trestního zákona se upouští od uložení souhrnného trestu k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 z 30. 8. 2004, sp. zn. 1 T 119/2001, ve znění rozsudků Městského soudu v Praze z 13. 9. 2007 sp. zn. 7 To 274/2007 a sp. zn. 7 To 281/2007.

Odůvodnění:

Na základě provedeného dokazování vzal soud za prokázaný skutkový stav popsany ve výroku rozhodnutí.

Oba obžalovaní v přípravném řízení využili práva nevypovídat. V řízení před soudem postupovali stejným způsobem a k věci se vyjádřili až v průběhu závěrečných řečí, kdy spáchání výše popsaného jednání popřeli.

Skutkový stav je v daném případě prokazován svědeckou výpovědí poškozeného K. S. podepřenou listinnými důkazy a výpověďmi svědků A. L., JUDr. R. P., J. R. a P. Š.

Poškozený J. S. v této věci vypovídal za účasti soudce před zahájením trestního stíhání obou obžalovaných a popisoval, že v té době žil se svojí rodinou v obci Zbytky u Bohuslavic nad Metují. Ráno 16.9.1981 byl zastaven policií a odvezen na tehdejší Okresní oddělení VB do Náchoda, kde byl různými neustanovenými uniformovanými i neuniformovanými příslušníky policie fyzicky napadán a bit, dokud nepřislíbil své vystěhování se z území republiky. Následně byl odvezen do policejní cely v Jaroměři a druhý den ráno byl propuštěn. Po příchodu domů se svěřil své manželce a ta odjela do Prahy informovat přátele z řad disentu a tiskové agentury. Dále poškozený vypovídal, že 18.9.1981 za ním domů přijeli 3 příslušníci StB z Prahy – „Dvořák“, „Šimák“ a pravděpodobně D. a sepisovali s ním protokol, že se zříká občanství, a dále ho nutili, aby popisoval své styky s kolegy v disentu, přičemž v průběhu sepisování protokolu vůči němu používali fyzické útoky, kdy od Šimáka dostával rány rukou a Dvořák ho lehce bouchal tyčkou přes záda. Tyto příslušníky StB znal již z dřívější doby, po sepsání protokolu o zrušení občanství odjeli. Ještě ten den se s pomocí přátel odstěhoval do Prahy a v únoru 1982 se vystěhoval s celou rodinou do Francie – mezitím byl ještě několikrát v Praze vyslýchán „Dvořákem“ a je přesvědčen o tom, že nebyl vyvíjeného nátlaku, nikdy by se nevystěhoval.

Tohoto výsledku se nemohl zúčastnit žádný z obhájců, proto okresní soud usiloval o zopakování výsledku svědka v průběhu hlavního líčení, to se však nepodařilo, když svědek S[] se trvale zdržuje v Austrálii a odmítl do České republiky přicestovat. Z uvedeného důvodu soud prováděl jeho výslech prostřednictvím dožádaného soudu v Austrálii a obhájcům umožnil účast přímo nebo prostřednictvím videokonference. Při takto opakovaném výsledku poškozený odkázal na svoji původní výpověď a v podstatných bodech ji zopakoval.

Z výpovědi svědka A[] L[] vyplývá, že poškozený S[] k němu přišel po svém propuštění ze zadržení (tj. v odpoledních hodinách 17. září 1981) a svěřoval se s tím, že byl policií v Náchodě zbit a vypadal zuboženě, viditelná zranění však svědek nepozoroval. Z výpovědi svědka J[] R[] vyplývá, že se setkal s poškozeným S[] a svědkem L[] někdy 17. září 1981 a pomohl zajistit odvoz vozidla svědka L[] z Českého Meziříčí. Z jeho výpovědi vyplývá, že S[] byl po výsledku značně rozrušený a byl nucen k vystěhování ze země. Jeho dojem byl, že se S[] vystěhovat nechce. Z výpovědi svědkyně P[] Š[] vyplynulo, že poškozeného znala z disentu nejméně od roku 1976 a jeho případ v tom roce nebyl nijak ojedinělý. S[] se jí svěřoval, že ho „bicí komando“ přepadlo doma, děti zavřelo do jedné místnosti a jeho bili a mučili v jiné části domu. Předtím se S[] dobrovolně vystěhovat nechtěl, po těchto událostech své rozhodnutí změnil.

Z listinných důkazů, zejména spisu 29031 vedeného na jméno C[] vyplývá, že K[] S[] byl sledován nejméně od prosince 1976 jako člen hudebního hnutí undergroundového směru udržující úzký styk s členy skupiny Plastic People of the Universe, později i jako osoba „výhraněně nepřátelsky zaměřená proti stávajícímu státnímu zřízení v ČSSR“, signatář a šířitel Charty 77 a iniciátor různých petičních akcí a demonstrací. Zároveň z obsahu vedeného spisu vyplývá cílená snaha poškozeného kompromitovat, vyvolávat nedůvěru vůči němu a narušovat jeho styky s dalšími obdobně smýšlejícími osobami. Již v plánu dalšího agenturně operativního rozpracování z 18.9.1979 se objevuje formulace „provádět preventivně rozkladná opatření a opatření administrativně právního charakteru k vytvoření podmínek na realizaci akce ASANACE“. Stejné termíny se objevují i v plánu z 30.9.1980. Dále ze spisu vyplývá, že tento spis převzal 4.1.1981 k dalšímu rozpracování tehdejší nstržm. Zbyněk Dudek, poškozený S[] byl ve výkonu osmi měsíčního nepodmíněného trestu (vykonaného k 1.5.1981), nicméně ze spisu je rovněž zřejmé, že obžalovaný Dudek k poškozenému shromažďoval informace již v dřívější době (jméno Zbyněk Dudek se objevuje již na záznamu z února 1980). Z předloženého spisu dále vyplývá, že 18.9.1981 byl v místě přechodného pobytu poškozeného S[] v Českém Meziříčí (obec nedaleko od osady Zbytky – pozn. soudu) proveden Šimákem a Dudkem zpravodajský pohovor s K[] S[], kdy S[] byl značně rozrušen provedením domovní prohlídky předchozího dne a zahájením trestního stíhání a souhlasil s podáním písemné výpovědi ke svým stykům. 23.9.1981 bylo poté obžalovaným Dudkem plánováno uskutečnit další „vynucené“ styky s tlakem na sdělování informací k druhým osobám za účelem postupného vázání ke spolupráci nebo jeho kompromitace mezi signatáři Charty 77, členy VONS, HIPPIES a UNDERGROUND. Zároveň ze spisu vyplývá, že západní zpravodajská agentura AFP s odvoláním na komuniké VONS přinesla zprávu o tom, že K[] S[], člen Charty 77, byl ve dnech 16. – 18. září těžce ztlučen policií s cílem dosáhnout přiznání, že ilegálně rozšiřoval své v cizině vyrobené desky a kradl stavební materiál. Obdobnou zprávu přinesla i agentura Il Popolo. Nezjištěný spolupracovník StB dále přinesl zprávu, že dne 21. nebo 24. (datum nečitelné) září 1981 se účastnil setkání K[] S[] s dalšími členy VONS a zde S[] vyprávěl, že v pátek (tj. 18.9.1981 – pozn. soudu) dostal nový „nářez“ ve svém bytě, na který přijela policie z Prahy vedená D[] a fyzické napadání prý trvalo 3 hodiny. Dle sdělení tohoto spolupracovníka S[] nechtěl o svém

případu psát žádné sdělení či prohlášení a vykazoval snahu ukončit svoji činnost v Chartě 77. Na tyto informace bylo reagováno tím způsobem, že 3.10.1981 byl proveden obžalovaným Dudkem zpravodajský pohovor se S [REDACTED], který při něm sepsal prohlášení, že se tyto zprávy nezakládají na pravdě a byly zveřejněny bez jeho souhlasu – zároveň ze záznamu vyplývá, že obžalovaný Dudek ve styku se S [REDACTED] používal jméno „Dvořák“. Z dalších listin založených v tomto listu vedle záznamů dokumentujících ohlasy na výslech S [REDACTED] mezi dalšími osobami z řad disentu, má výrazný význam výkaz z 26.11.1981, že pro neúspěch preventivně rozkladných opatření bylo nutno přijmout „další aktivní opatření s cílem dosažení naplnění projektu ASANACE“ a na základě prováděných opatření došlo u S [REDACTED] „k vyvolání rozhodnutí se vystěhovat z ČSSR natrvalo a toto bylo aktivně podporováno“. Dne 12.11.1981 podal S [REDACTED] žádost o vystěhování z ČSSR do Francie. Z dalšího obsahu výkazu vyplývá, že toto bylo pokládáno za úspěch, neboť S [REDACTED] byl pokládán za silnou osobnost a jeho vystěhování mělo podpořit a vyvolat rozhodnutí se vystěhovat u dalších signatářů Charty 77. Shrnutí celé akce je poté obžalovaným Dudkem shrnuto v návrhu z 22.3.1982 na zařazení S [REDACTED] do indexu nežádoucích osob poté, co se S [REDACTED] 9.3.1982 skutečně vystěhoval do Francie. V návrhu je výslovně uváděno, že v důsledku silně protisocialistického zaměření S [REDACTED] proti němu byla „prováděna opatření, jejichž výsledkem bylo vyvolání rozhodnutí se vystěhovat z ČSSR natrvalo.“

Ve výše popsaném spisu jsou jednotlivé záznamy ze sledovaného období zpracovány Zbyňkem Dudkem, několik záznamů o ohlasech mezi disidenty je zpracována V [REDACTED] D [REDACTED] i Jiřím Šimákem. Tyto záznamy nejsou zpracovateli vlastnoručně podepisovány a zachycen je pouze vlastnoruční podpis jejich nadřízeného JUDr. R [REDACTED] P [REDACTED]. Tuto osobu soud vyslechl a svědek potvrdil, že pokud je o pohovoru záznam, tak tam asi pohovor prováděn byl a dále v průběhu odpovědí na dotazy obhajoby vyloučil, že by záznamy podepisoval bez toho, že by mu je předala ta konkrétní osoba, která záznam zpracovala. Dále tento svědek potvrdil, že akci ASANACE existoval rozkaz a akce spočívala v přesvědčování konkrétních osob k vystěhování ze země a vyvázání se ze státního občanství.

Dále byly provedeny důkazy přečtením rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věci 1 T 119/2001. Z nich vyplývá, že oba obžalovaní již byli pravomocně odsouzeni za dvojnásobný trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr.z., které spočívali v prakticky totožných jednáních spáchaných v červnu 1981 vůči Z [REDACTED] B [REDACTED] a v říjnu 1981 vůči Z [REDACTED] F [REDACTED]. Z odůvodnění v této věci vyplývá to, že obžalovaný Dudek v té době vystupoval i vůči jiným osobám pod jménem Dvořák, a dále to, že před rokem 1989 nebyla politická vůle obdobná jednání vyšetřovat a postihovat i v případech, kdy např. Z [REDACTED] F [REDACTED] podávala písemné trestní oznámení. Z provedených důkazů v daném případě bylo zjištěno, že případ poškozeného K [REDACTED] S [REDACTED] byl již v té době medializován a orgány činné v trestním řízení měli dostatek důvodů minimálně k zahájení šetření. Nic takového však činěno nebylo a naopak došlo k tomu, že podezření ze spáchání násilí měli prověřit sami podezřelí, a to s plným vědomím svého nadřízeného - svědka P [REDACTED]. Takové počínání pak dle názoru soudu svědčí o nevůli podezření z nezákonných praktik prošetřit a stíhat. Zároveň je nutno uvést, že prošetření celé události sotva mohlo být možné již z toho důvodu, že obžalovaní takto jednali ve snaze splnit zadané cíle (dosáhnout splnění akce ASANACE), které již svým obsahem byly v rozporu s tehdejší právní řádem i přijatými mezinárodními závazky.

Dále byli provedeny výslechy i dalších osob z řad tehdejších příslušníků StB, včetně V [REDACTED] D [REDACTED] a příslušníků VB, kteří by vzhledem ke svému postavení mohli něco vědět o výslechu poškozeného S [REDACTED] v Náchodě – tímto způsobem však nebylo nic podstatného zjištěno, když všichni vyslýchané osoby vypovídají prakticky shodně, že o tom nic nevědí.

V rámci posuzování jednotlivých důkazů dospěl okresní soud k závěru, že výpověď svědka S [] je sice zjevně ovlivněna značným časovým odstupem a v případě jeho výpovědi prostřednictvím dožádaného soudu v Austrálii i skutečností, že výslech byl veden v jazyce, který zjevně ne zcela spolehlivě ovládal, nicméně jeho výpověď je v podstatných bodech v plném souladu s tehdejšími zprávami západních tiskových agentur i obsahem předloženého spisu vedeného StB. Naproti tomu výpověď svědka D [], že o ničem protiprávním neví, lze považovat za výpověď podávanou ve snaze nepřivodit žádné problémy své vlastní osobě a tudíž jako výpověď zcela účelovou. O předložených listinných důkazech zejména předloženém spisu C [] nemá okresní soud žádné důvody pochybovat, když v průběhu závěrečných řečí přednesená verze obžalovaných, že celý spis je pouze dezinformací zastírající patrně skutečnost, že poškozený S [] mohl být tajným spolupracovníkem tajné policie, lze za popsané důkazní situace pokládat za vnitřně nelogickou smyšlenku. Z výpovědi poškozeného, dalších osob z řad tehdejšího disentu i obsahu spisu C [] totiž bez důvodných pochybností vyplývá, že poškozený v té době byl zásadním ideovým odpůrcem tehdejšího mocenského uspořádání, byl tehdejšímu režimu osobou nepohodlnou, přičemž různými opatřeními byl dlouhodobě donucován k opuštění území republiky a tato snaha jej přinutit k emigraci byla úspěšná až poté, co vůči němu bylo použito přímé fyzické násilí, které v něm vyvolalo zásadní obavy o jeho další život i budoucnost jeho rodiny. Rovněž tak výpověď svědkyně P [] Š [] je v zásadní shodě s tehdejšími poznatky získanými StB a lze ji pokládat za věrohodnou. To samé pak platí i o dalších výpovědích osob z řad tehdejšího disentu. K námitkám obhajoby k obsahové neurčitosti a nepřesnosti výpovědi poškozeného ve vztahu k jeho údajným zraněním (4 zlomená žebra) podpořenými i předloženým znaleckým posudkem JUDr. Z [] N [] z oboru kriminalistika, odvětví spec. sebeobrana, služební zákroky a vedení boje zblízka, je třeba konstatovat, že újma na zdraví v daném případě nebyla předmětem soudního řízení, a proto není nutno zjišťovat, zda a jakým konkrétním způsobem byla případná újma způsobena – tj. zda k ní došlo v důsledku výsledku konaného nezjištěnými osobami dne 16.9.1981, nebo v důsledku násilí ze strany obžalovaných dne 18.9.1981, a to zvláště za situace, kdy případná újma na zdraví nebyla nijak zdokumentována a není obžalovaným kladena za vinu.

Na základě výše popsaných důkazů tak okresní soud dospěl k závěru, že k jednání došlo způsobem popsaným ve výrokové části rozhodnutí a popsaného jednání se dopustili právě obžalovaní jako příslušníci represivního aparátu tehdejšího režimu.

V rámci kvalifikace popsaného jednání se soud zabýval oběma obžalovanými opakovaně vznesenými námitkami promlčení založených na judikatorně překonaném výkladu podmínek trestnosti a dospěl k závěrům, že trestní stíhání obou obžalovaných bylo sice zahájeno až v květnu 2004, tj. více než 22 let po spáchání popsaného jednání, nicméně trestné stíhání promlčeno není. Je sice faktem, že promlčecí lhůta u tohoto druhu trestné činnosti činí obecně 10 let, nicméně je třeba zároveň respektovat i ustanovení § 5 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, dle kterého se do promlčecí lhůty trestných činů nezapočítává doba od 25. února 1948 do 29. prosince 1989, pokud z politických důvodů neslučitelných se základními zásadami právního řádu demokratického státu nedošlo k pravomocnému odsouzení nebo zproštění obžaloby. Dále je nutno respektovat i ustanovení § 67a písm. d) tr.z., ve znění účinném od 28.12.1999, dle kterého uplynutím promlčecí doby nezaniká trestnost trestných činů spáchaných v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989, u nichž horní hranice trestní sazby odnětí svobody činí nejméně deset let, pokud z politických důvodů neslučitelných se základními zásadami právního řádu demokratického státu nedošlo k pravomocnému odsouzení nebo zproštění obžaloby, a buď

byly spáchány veřejnými činiteli anebo byly spáchány v souvislosti s pronásledováním jednotlivce nebo skupiny osob z důvodů politických, rasových či náboženských. V tomto směru oba obžalovaní vzhledem ke svému postavení příslušníků Státní bezpečnosti, tj. policejního orgánu, byli veřejnými činiteli, jejich jednání bylo pronásledováním jednotlivce pro jeho smýšlení a hájení názorů nesouladných s ideologií tehdejšího totalitního režimu, tedy z politických důvodů, a zároveň zde v době páchaní popsaného jednání byly dány politické důvody pro nestíhání popsaného jednání, když jeho stíháním by mohlo dojít k veřejnému odhalení protiústavního a protizákonného postupu tehdejších složek státu, který se v rozporu se svými předpisy snažil postihovat své občany za nikoli protizákonná jednání sankcemi, které jeho předpisy neznaly, a tedy sankcemi zcela protizákonnými.

Námítky obhajoby stran ústavnosti ustanovení § 67a písm. d) tr.ř. pro možné narušení zásady zákazu retroaktivity se okresní soud nezabýval, když tyto otázky již byly řešeny v řadě obdobných případů vyššími soudy a v tomto směru lze odkázat na v tomto směru již ustálenou judikaturu prezentovanou např. rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR z 16.8.2006, sp.zn. 5 Tdo 915/2006 či rozhodnutím velkého senátu Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 15 Tdo 163/2005.

Na základě těchto důvodů tak okresní soud dospěl k závěru, že jednání popsané ve výroku rozsudku není jednáním promlčeným.

V rámci právní kvalifikace popsaného jednání dospěl okresní soud k závěru, že výše popsaným jednáním obou obžalovaných došlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. c) trestního zákona, neboť obžalovaní jako veřejní činitelé vykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Obžalovaní konkrétně porušili nejméně § 3 zákona č. 40/1974 Sb., O sboru národní bezpečnosti, v tehdejší znění, dle kterého se ve své činnosti Sbor národní bezpečnosti řídí Ústavou Československé socialistické republiky, ústavními zákony, zákony a ostatními právními předpisy. Do práv a svobod občanů může Sbor národní bezpečnosti a jeho příslušníci zasahovat, vyžaduje-li to ochrana socialistického společenského a státního zřízení, veřejného pořádku, bezpečnosti osob nebo majetku, a to jen v mezích zákona a v rozsahu přiměřeném chráněnému zájmu. Dále § 15 téhož zákona, dle kterého při provádění služebních úkonů a zákroků, jakož i při ostatní služební činnosti, jsou příslušníci Sboru národní bezpečnosti povinni dbát cti, vážnosti a důstojnosti občanů i své vlastní a usilovat o to, aby občanům v souvislosti s touto činností nevznikla bezdůvodná újma a případný zásah do jejich práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu prováděného opatření. Dále § 32 téhož zákona, dle kterého poté v zájmu ochrany veřejného pořádku, zejména k odvrácení útoku na sebe nebo na jinou osobu, při služebních zákrocích proti výtržníkům a jiným nebezpečným osobám nebo k překonání odporu, který směřuje ke zmaření služebního zákroku, úkonu či výzvy, jakož i k zabránění útěku zajištěné nebo předváděné osoby, jsou příslušníci Sboru národní bezpečnosti oprávněni použít hmatů a chvatů sebeobrany, slzotvorného prostředku, obušku, pout, služebního psa, proudu vody, vytlačování vozidly, úderu zbraní, výstrahy a varovného výstřelu do vzduchu. Konečně pak oba obžalovaní svým jednáním porušili článek 30 Ústavy Československé socialistické republiky ve znění k 18.9.1981, dle kterého je nedotknutelnost osoby zaručena, nikdo nemůže být stíhán jako obviněný jinak než ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Nikdo nesmí být vzat do vazby, leč v případech zákonem stanovených a na podkladě rozhodnutí soudu nebo prokurátora. Obžalovaní tato ustanovení záměrně nerespektovali, když svá oprávnění a povinnosti bezdůvodně a cíleně překročili, aby tak fyzickým donucením splnili stanovený úkol, tedy donutit poškozeného k opuštění republiky a vzdání se státního občanství. Toto nedobrovolné vyvázání se z občanství a opuštění republiky je nutno dle názoru soudu pokládat za zvlášť závažný následek, když poškozený tak přišel o svůj domov, zázemí a byl

nucen v cizině začínat zcela nový život bez reálné možnosti návratu. Skutečnost, že se poškozený s těmito následky dokázal vyrovnat a postupem doby se mu podařilo vybudovat si novou existenci s životem, se kterým je nyní spokojen, lze dle názoru soudu pokládat za pozdější překonání zvláště závažného následku a nikoli za doklad, že by zbavení ho domova zvláště závažným následkem nebylo.

Materiální nebezpečnost popsaného jednání spočívá v zásadním narušení zájmu na nedotknutelnosti osoby a jejího soukromí a s ohledem na míru protiprávnosti jejich počínání dostatečně naplňuje požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti trestného činu.

Obžalovaní se popsaného jednání dopustili v úmyslu přímém dle § 4 písm. a) tr.z., když věděli, že svým jednáním porušují zájmy chráněné trestním zákonem a nekonají dle svých zákonných oprávnění, tyto právem chráněné zájmy však narušit chtěli za účelem dosažení protizákonného cíle, totiž dosáhnout toho, aby poškozený K. S. opustil území republiky, jejímž byl občanem.

K osobě obžalovaných bylo zjištěno, že Jiří Šimák byl v resortu Ministerstva vnitra služebně zařazen od 1.3.1973 do 31.7.1986. Z Archivu MV v Brně bylo dále zjištěno, že v rámci komplexního hodnocení z 24.6.1982 bylo konstatováno, že se maximální měrou podílel na akci ASANACE. Zbyněk Dudek byl v resortu Ministerstva vnitra služebně zařazen od 1.9.1975 do 30.4.1989. Z Archivu MV v Brně bylo dále zjištěno, že dne 22.10.1981 byl finančně odměněn za iniciativní plnění služebních úkolů - v čemž konkrétně toto iniciativní plnění úkolů spočívalo, zjištěno nebylo. Oba obžalovaní byli již za obdobná jednání ve věci Obvodního soudu pro Prahu 1 pravomocně odsouzeni k úhrnným trestům odnětí svobody v trvání 3 let se zařazením do věznice s dozorem.

V rámci úvahy o trestu soud zohlednil délku trestního řízení, která byla podstatně ovlivněna zejména nutností vyslyšet poškozeného prostřednictvím žádosti o poskytnutí právní pomoci do Austrálie, když orgány činnými v přípravném řízení nebyl hlavní svědek vyslechnut způsobem nezkracujícím právo na obhajobu a takto vyvolané průtahy nelze dle názoru soudu přičítat k tíži obžalovaných, a to zvláště za situace, kdy oni sami po změně v obsazení senátu nevyužili práva žádat konání hlavního líčení od počátku a souhlasili s přečtením protokolů. Dále je možno konstatovat, že oba obžalovaní byli vystaveni soudnímu řízení prakticky od roku 2001 a probíhající soudní řízení jak u ObS pro Prahu 1, tak i nyní u OS Náchod nepochybně pro ně znamenalo značné nervové vypětí a celkovou nepohodu spojenou s nemožností činit bez znalosti výsledku dlouhodobější plány a znamenalo tak výraznou zátěž. Obžalovaným polehčuje i to, že popsaného jednání se dopustili jako příslušníci nejnižších výkonných složek v relativně mladém věku, kdy nemuseli mít výraznější životní zkušenosti a mohli jednat pod vlivem starších kolegů, či svých nadřízených. V průběhu dalšího života se nedostali do konfliktu se zákonem. Za této situace dospěl okresní soud k závěru, že již pravomocně uložené tresty odnětí svobody v trvání 3 let lze pokládat za dostatečné, a proto postupem dle § 37 trestního zákona upustil od uložení trestů souhrnných.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení opisu rozsudku, trojmo, ke Krajskému soudu v Hradci Králové prostřednictvím podepsaného soudu. Toto právo však nemají osoby, které se jej výslovně vzdaly.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Odvoláním je možno napadnout nesprávnost některého z výroků i v případě, že takový výrok chybí.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové důkazy a skutečnosti.

V Náchodě dne 13.3. 2009

Předseda senátu:
Mgr. Pavel Ruml, v.r.

Za správnost vyhotovení:

